

de statistiske Oplysninger, at høre, at det ikke er mere end $\frac{1}{7}$ af Udebrandene, som forårsages ved, at den ene Brand fænger den anden, thi det er ikke saa sjældent, at der gaar Ild i et Hus paa nogle saa Hundrede Kroners Værdi, som antander 2, 3 à 4 store Gaarde af langt større Værdi og jeg kan saa nok se, at § 2 i dette Tillæg er lidt streng, men ogsaa det vil jeg kunne gaa ind paa, som det foreligger. — Hvad § 5 angaar vil jeg ganske vist ikke sige, at den er saa streng, men jeg vil snarere sige, at det er et noget unyttigt Paalæg, at enhver Skorstien skal opføres med brandte Sten fra Grunden af. Jeg har nok set, at der staar i Motiverne, at Røtter og Mus ellers kunne fortære eller undergrave dem; men det har jeg imidlertid aldrig set, og holder mig overbevist om, at ude paa Landet vil i Almindelighed en Skorstien være akkurat lige saa stærk og solid, om ogsaa den bliver opsørt af raa Sten op over Bjælkelaget. Derfor man skulde tage noget Hensyn til de smaa, mindre bemidlede Folk, som skulde bygge et Hus, er det ganske vist, at til den underste Del af Skorstienen gaar i Almindelighed de fleste Materialer, og at de godt kunne være raa Sten, og jeg skulde derfor være meget glad ved, om Bestemmelserne kunde forandres derhen. — Ogsaa § 11 er en ganske ny Bestemmelse. Den maa jeg antage, at hele det høie Thing maa være enigt om, forsaavidt de ærede Medlemmer have nogen Erfaring om, hvad det vil sige at færdes ude mellem Jaar og Kreaturer med Lygte. Det er jo ikke lange siden, at man i Sydjylland havde en søgelig Erfaring af, at saadan Lygte afstedkom en meget stor Udebrand. Jeg kan sige for mit eget Vedkommende, at jeg er personlig sluppet efter at vælte min Lampe i Jøderloen et af de allerførste Aar, Petroleum som i Bug; var det stet ude hos Kreaturerne i Salmer, vilde Gaarden naturligvis være brandt. Jeg er saaledes overbevist om, at det er en af de heldigste Bestemmelser i Lovforslaget, naar det forbudes at gaa med Petroleumslampe ude mellem Kreaturerne, saa meget mere, som jeg nok tror, at der for en Snes Aar siden, da Loven af 1861 blev givet, ikke blev brugt Lygte ude imellem Jaar og Kreaturer saa mange Minuter om Aaret, som den nu bliver brugt Aimer; jeg tror vist ikke, at det er for meget, naar jeg siger, at Brugen af Lygte er fordoblet, naar tresindstyve Gange. — Med Hensyn til § 14 maa jeg beklage, at jeg har været og vil blive i Uoverensstemmelse med de foregaaende Talere, der, forsaavidt jeg har forstaaet dem, have villet foreslaa Noget, nemlig et stærkere Tilhyn. Det har forundret mig, at ikke nogen af de Herrer have kunnet tænke sig et solidt og mere naturligt Tilhyn, som jeg er overbevist om vilde have sine store og gavnlige Følger, hvis det høie Thing kunde blive enigt om at indføre det ad den Vej. Naar jeg ser paa Forslaget, saaledes som det er forelagt

af den høitærede Minister, kan jeg ikke se, at det vil føre stort videre end den nuværende Tilstand; men derimod er der en anden Fremgangsmaade, som jeg tror vil have en gavnlig Virkning, og det er den, at det istedetfor Sognesfogden bliver Sogneraadet, som vælger en Tilhynsmand, for det kan ganske vist mange Gange være saa, at om end Sognesfogden er en rigtig herlig Mand til at gaa Byfoged og Herredsfoged tilhaande i alle de Sager, der vedkomme dem, er han dog kun en Mand, som f. Ex. har arvet sin nyopbyggede Gaard fra sin Fader eller sin Konesfader og som derfor ikke har mere Erfaring paa de Sager, her er Tale om, end — jeg havde nær sagt — dette Glas. Derimod skulde det forundre mig, om ikke et Sogneraad enten skulde kunne vælge blandt hele Sognets Befolkning eller selv have i sin Midte en solid, dygtig Landsbyttmurer eller Murer, som, naar han fik et saadant Hverv og en saadan Forpligtelse, som han vidste hvad vilde sige, og desuden nogen Godtgjørelse for sin Tid, kunde udføre et Tilhyn, som der vilde være Hold i. — Det er kun disse Bemærkninger, jeg har til Lovforslaget. Jeg skal forøvrigt ønske det al Held og Lykke paa dets Vandring gjennem Thingene, da jeg ser uhyre meget Godt i det, og jeg kan gjerne slutte mig til den ærede sidste Taler i den Udtalelse, at det vist kunde være heldigt, om der kunde blive nedsat et Udvalg, hvor de forskellige Meninger kunde komme til Enighed indbyrdes og med den ærede Minister, saa Lovforslaget kunde faae Lovstraf.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg maa naturligvis anse det for afgjort, at en Sag af en saa kompliceret Beskaffenhed som denne vil blive henvist til et Udvalg, saameget mere som det er en Sag, hvor der er en Række Detailbestemmelser, som ikke saa godt egne sig til at drøjes her i Thinget. Jeg skal imidlertid, uagtet jeg vel ved, at der er nogle Talere indtegnede endnu, tillade mig nogle Bemærkninger, for at det ikke forinden skal gaa mig af Glemme, hvilke Grindringer der er fremkommet fra ærede Medlemmers Side med Hensyn til Lovforslaget. Jeg vil da først begynde med den almindelige Bemærkning, at jeg jo naturlig vil være meget villig til at gaa ind paa alle de Forslag, som maatte gaa i Retning af at yde endnu mere Betyggelse, end Lovforslaget fordrer. Naar jeg ikke er gaaet videre, er det naturligvis kun af Frygt for, at man ikke skulde kunne faae det ført igjennem, af Frygt for at skade Sagen ved at stille for store Fordringer; men i og for sig vil jeg naturligvis være meget villig til at gaa ind paa saadanne Stærpelsler, som maatte blive foreslaaede her. Jeg kan naturligvis sige mig selv iforveien, at det ikke vil blive Stærpelsler, der have en saadan Karakter, at der skulde være nogen særlig Grund til at modsætte sig dem, da jo Befolkningens Interesser ville blive